

РЕШЕНИЕ

№ 7654

гр. София, 17.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10722** по описа за **2021** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от И. И. П., чрез адв. Р. Р. от САК, срещу Решение от 13.08.2021 г., постановено по НАХД № 11000/2020 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 114-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш серия К № 3004753, издаден от СДВР, с който на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв., за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП.

В жалбата се твърди неправилност на въззивното решение, като по същество са повторени оплакванията и възраженията, които са направени и с жалбата пред СРС. Иска се отмяна на въззивното решение и отмяна на процесния електронен фиш. В съдебно заседание касаторът не се явява и не е представляван.

Ответникът – Отдел „Пътна полиция“ при СДВР не се представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, с оглед на което е допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

От фактическа страна районният съд е прел за установено, че на 17.08.2019 г. в 11:05 часа в [населено място], по [улица], до магазин „Мазда“, с посока на движение от [улица]към летище С., с техническо средство АТСС АРН САМ s 1, с толеранс 3%, е засечена скоростта на движение на МПС „К. С.“, с рег. [рег.номер на МПС] . Отчетена е скорост на движение 63 км/ч, при разрешена максимална скорост на движение 40 км/ч. Констатирано е превишаване с 23 км/ч. Като собственик, на когото е регистрирано МПС е бил посочен касатора И. И. П., като въз основа на тези данни е издаден процесния електронен фиш от СДВР, с който на И. П. е наложена глоба в размер на 100 лв., за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

За да постанови решението си решаващият състав на СРС е приел, че описаните в АУАН и НП факти са безспорно установени и законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, но по същество е неправилно поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Касационната инстанция намира, че районният съд е изградил изводите си за законосъобразност на електронния фиш при непълнен анализ на доказателствата по делото, неизяснена фактическа обстановка и при противоречиви мотиви.

С процесния електронен фиш И. П. е санкциониран за това, че на 17.08.2019 г. в 11:05 часа в [населено място], [улица]до магазин „Мазда“, с посока на движение от [улица]към летище С., при ограничение на скоростта 40 км/ч, „въведено с пътен знак В-26 за населено място“. Посочено е, че нарушението е установено с АТСС АРН САМ S 1. Установената стойност на скоростта е 63 км/ч, поради което е прието, че е налице превишаване на максималната разрешена скорост с 23 км/ч.

Съгласно посочената като нарушена разпоредба на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак.

Съдът е формирал извод, че е налице нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, за каквото нарушение не е предявено административнонаказателно обвинение на лицето. Твърдяното в електронния фиш нарушение се изразява в превишаване на максимално разрешената скорост, въведена с пътен знак, съгласно хипотезата на ал. 2, докато съдът е приел, че е налице превишаване на скоростта по ал. 1. В мотивите на решението не фигурира фактическо установяване относно наличието на пътен знак на процесния участък. Съдът не е изследвал дали действително е имало пътен знак и каква е била максималната разрешена стойност на скоростта.

Видно от горното, от една страна, налице е противоречие във фактическите и правните изводи на районния съд относно съществен за делото въпрос, изразяващ се в това, че от една страна съдът е приел, че максималната разрешена скорост е 40 км/ч, докато след това в решението е обсъждана разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, съгласно която на водача на ППС от категория В, е забранено да се движи с повече от 50 км/ч в населено място. От друга страна, липсват мотиви относно авторството на деянието, тъй като не е обсъдено кой е собственик на процесното МПС и кой го е управлявал на посочената дата и част.

Предвид обхвата на проверката, извършвана от въззивната инстанция, СРС следва да установи дали фактите, посочени от наказващия орган, действително са се осъществили така, както е посочено в наказателното постановление. Въз основа на

това следва да се формира и извод дали наказаното лице е извършило описаното в електронния фиш деяние и дали то е съставомерно. В случая, предвид противоречието в мотивите на съдебния акт, не става ясно дали районният съд е установил идентични факти с тези, на които се е позовал наказващият орган, или е констатирал друга фактическа обстановка (относно максимално разрешената скорост на процесния участък и правното основание за ангажиране на отговорността на водача).

На последно място, съдът не е обсъдил и всички доказателства по делото, в частност справка за промяна в регистрацията по заявление рег. № 184134125778/27.06.2018 г., част от административната преписка, в която като собственик на процесното ППС е посочен [фирма], а като ползвател е посочено [фирма]. Не става ясно по какъв начин е установено, че И. И. П. е управлявал МПС на посочените в ЕФ дата и част, тъй като липсва декларация по делото от собственика или упълномощения ползвател по чл. 188, ал. 1 ЗДвП. Районният съд се е позовал на тази разпоредба и е посочил, че наказаното лице не е подало такава декларация, с която да посочи кой е управлявал МПС, но в същото време не става ясно защо именно на касатора е ангажирана административнонаказателната отговорност за процесното нарушение, при положение, че липсва такава декларация и от собственика/ползвателя на МПС.

При констатирания непълнен анализ на доказателствената съвкупност и неяснота относно фактическите констатации на районния съд, обжалваното решение следва да бъде отменено и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. При новото разглеждане на делото, съдът следва да изложи ясни изводи относно фактите, като за целта анализира и установи как е било организирано движението в процесния участък на движение на процесните превозни средства – каква е била максимално разрешената скорост на движение – 50 км/ч съгласно чл. 21, ал. 1 ЗДвП или е имало поставен знак, с който е въведена различна от тази максимално допустима скорост на движение. Наличието на пътен знак е съставомерен признак на нарушението по чл. 21, ал. 2 ЗДвП, сочен за нарушен в ЕФ. Съдът следва да изложи мотиви освен по отношение на фактическата обстановка и дали правилно е посочена санкционната разпоредба, но и по отношение на това кой е управлявал автомобила, за да може да бъде направен правилен извод, кое е лицето, чиято отговорност следва да бъде ангажирана. Следва да се установи кой е собственик на автомобила, и ако водачът е бил различен от собственика, то това обстоятелство следва да бъде установено по категоричен начин. Едва след изясняване на посочените обстоятелства може да се направи обоснован извод относно това дали касаторът е извършил нарушението, за което е санкциониран, респективно законосъобразно ли е ангажирана отговорността му. В жалбата си до районният съд наказаното лице е направило възражения по спорните обстоятелства, но съставът на съда не е отговорил на нито едно от тях.

Предвид направеното искане за присъждане на разноски от страна на касатора и изхода на спора, то районният съд, на основание чл. 226, ал. 3 АПК, следва да се произнесе по така направеното искане.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал.2, т.1 от АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 13.08.2021 г., постановено по НАХД № 11000/2020г. от

Софийски районен съд, НО, 114-ти състав

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд при спазване на дадените указания.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: